

Sygn. akt I C 1639/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: ASR Ewa Malinka

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. S.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o odszkodowanie w kwocie 2.430,50 zł

I/ zasądza od strony pozwanej (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** na rzecz powoda **P. S.** kwotę 900 zł (dziewięćset zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 30 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II/ oddala powództwo w pozostałej części;

III/ zasądza od strony pozwanej (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** na rzecz powoda **P. S.** kwotę 212,88 zł (dwieście dwanaście zł osiemdziesiąt osiem gr) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1639/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 12 listopada 2015 r. powód P. S. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (dalej także (...) S.A. z/s w W.) kwoty 2430,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2000 zł od dnia 11.06.2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 430,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Na uzasadnienie żądania wskazał, że w dniu 29.05.2014 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki R. (...), będący własnością powoda. Pojazd był objęty ubezpieczeniem auto casco. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego (...) S.A. z/s w W. uznał swoją odpowiedzialność za szkodę, ustalił że doszło do szkody całkowitej w pojeździe powoda i wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 2700 zł. Powód zlecił sporządzenie prywatnej ekspertyzy, z której wynika, że różnica między wartością pojazdu przed szkodą i po szkodzie wynosi 4700 zł. Skoro strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 2700 zł, powód domaga się dalszej kwoty 2000 zł, a także kwoty 430,50 zł jako kosztu sporządzenie kosztorysu naprawy. Powód zakwestionował postanowienia Ogólnych Warunków Ubezpieczenia umowy auto-casco, dotyczące zasad obliczania wysokości należnego odszkodowania – zwłaszcza § 19 ust. 3 OWU, wskazując że stanowią one niedozwolone klauzule umowne.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że między stronami bezsporne było iż na skutek wypadku z dnia 29.05.2014 r. doszło do szkody całkowitej w pojeździe. Sporna była zaś wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym oraz w stanie uszkodzonym i zdaniem strony pozwanej kwota wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego całkowicie wyczerpuje roszczenia powoda. Strona pozwana zauważyła, że wskazywane przez powoda niedozwolone klauzule umowne stosowane są przez innego ubezpieczyciela i nie występują w niniejszej sprawie. Zakwestionowała datę początkową naliczania odsetek za opóźnienie. Za bezzasadne strona pozwana uznała żądanie zwrotu kosztów prywatnej opinii, gdyż takiego obowiązku nie przewiduje zawarta umowa ubezpieczenia, a przedłożona opinia nie została nawet zlecona przez powoda, ale przez podmiot trzeci firmę (...) sp. z o.o. Nadto przedłożona opinia nie szacuje szkody w pojeździe w sposób ustalony w umowie autocasco, gdyż wycena została sporządzona w katalogu I., zaś strony zgodnie z polisą ustaliły katalog E..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2014 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki R. (...) o nr rej. (...), będący własnością powoda P. S.. W dacie szkody pojazd objęty był ubezpieczeniem Autocasco w ramach umowy potwierdzonej polisą nr (...). Ubezpieczenie zawarto na okres od 21.06.2013 r. do 20.06.2014 r. z sumą ubezpieczenia 7500 zł i katalogiem wyceny pojazdu E., w wariantcie serwisowym. Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych ustalone uchwałą zarządu (...) S.A. z/s w W. z dnia 31.01.2012 r. Stosownie do § 18 ust. 4 OWU w razie powstania szkody całkowitej wysokość odszkodowania ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszoną o wartość rynkową pozostałości, z uwzględnieniem warunków umowy AC, przy czym wartość rynkowa pozostałości jest ustalana indywidualnie, w zależności od rozmiaru uszkodzeń i stopnia zużycia eksploatacyjnego pojazdu lub jego części (zespołów).

Bezsporne (a także: wydruk pokrycia ubezpieczeniowego polisy nr (...) – k. 60-61, OWU (...) Komunikacyjnych ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. z/s w W. z dnia 31.01.2012 r. – k. 46-59).

W dniu 30 maja 2014 r. powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w pojeździe marki R. (...) z polisy AC (...). (...) S.A. z/s w W. przeprowadził oględziny pojazdu, które udokumentował fotografiami.

Dowód: druk zgłoszenia szkody – k. 62-64, dokumentacja fotograficzna z oględzin – k. 65-73.

Strona pozwana przeprowadziła postępowania likwidacyjne o nr (...). Stosując system wyceny wartości pojazdów EurotaxGlass, wyceniła wartość rynkową pojazdu brutto na kwotę 4700 zł, zaś wartość rynkową pozostałości zbywalnych na kwotę 2000 zł. Proponowaną wartość szkody ustalono na 2700 zł. Decyzją z dnia 10.06.2014 r. (...) S.A. z/s w W. poinformował powoda, że na podstawie oględzin uszkodzonego pojazdu marki R. (...) oraz wyliczenia kosztów jego naprawy ustalono, że przewidywane koszty naprawy przekroczą 70% wartości pojazdu. W związku z tym rozmiar szkody został określony na podstawie różnicy pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a jego wartością w stanie uszkodzonym, tj. wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym (brutto) – 4700 zł, wartość pojazdu w stanie uszkodzonym (brutto) – 2000 zł, wysokość odszkodowania (brutto) – 2700 zł. Strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 2700 zł.

Dowód: wyliczenie szkody – k. 74, 75, decyzja (...) S.A. z/s w W. z dnia 10.06.2014 r. – k. 20, decyzja (...) S.A. z/s w W. z dnia 18.06.2014 r. – k. 77.

W dniu 24.06.2014 r. (...) S.A. złożył oświadczenie o powrotnym przeniesieniu udziałów w prawie własności pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) na kredytobiorcę – P. S., w związku z całkowitą spłatą wierzytelności Banku wynikających z umowy kredytu na zakup samochodu. W związku z tą spłatą, Bank zwolnił także cesję praw z polisy ubezpieczeniowej dokonaną na rzecz Banku. Bank – jako współwłaściciel pojazdu został skreślony w dowodzie rejestracyjnym w dniu 1.08.2018 r.

Dowód: oświadczenie o powrotnym przeniesieniu udziałów w prawie własności z dnia 24.06.2014 r. – k. 190, oświadczenie o zwolnieniu cesji z praw polisy z dnia 24.06.2014 r. – k. 191.

Na zlecenie (...) sp. z o.o. rzeczoznawca mgr inż. A. W. sporządził w dniu 15.01.2015 r. wycenę pojazdu marki R. (...) należącego do powoda. W opinii tej wartość rynkową brutto pojazdu, w stanie przed szkodą, określił na kwotę 6900 zł, a wartość brutto pojazdu w stanie uszkodzonym na kwotę 2200 zł. Natomiast koszt naprawy pojazdu określony w kalkulacji z dnia 15.01.2015 r ustalił na kwotę 21409,92 zł. Wartość pojazdu przed szkodą i po szkodzie określona została na podstawie systemu (...). Za sporządzenie wyceny Stowarzyszenie (...) wystawiło na rzecz (...) sp. z o.o. fakturę VAT z dnia 20.01.2015 r. na kwotę brutto 430,50 zł.

Dowód: opinia numer (...) – koperta k. 21, faktura VAT nr (...) – k. 22.

Wartość pojazdu marki R. (...) należącego do powoda przed zdarzeniem na dzień 29 maja 2014 r. wynosiła 4700 zł brutto. Na skutek zdarzenia z dnia 29 maja 2014 r. w pojeździe wystąpiła szkoda całkowita, bowiem koszt naprawy pojazdu wyliczony zgodnie z technologią naprawy producenta w wariantcie serwisowym, zgodnie z § 18 ust. 2 łączącej strony umowy ubezpieczenia AC, przekroczyła 70% wartości rynkowej pojazdu w chwili zdarzenia. Koszt naprawy pojazdu wynosi 21 083,49 zł brutto. Wartość rynkowa pozostałości pojazdu, przy uwzględnieniu indywidualnych cech pojazdu, w tym rozmiaru uszkodzeń i stopnia zużycia eksploatacyjnego pojazdu i jego części, wynosi 1100 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie techniki pojazdów samochodowych J. Z. wraz z kalkulacją naprawy – k. 118-132 oraz opinia uzupełniająca – k. 165-167.

Powyższych ustaleń sąd dokonał na podstawie przytoczonych wyżej pism i dokumentów złożonych przez obie strony, których treść nie była kwestionowana oraz na podstawie opinii biegłego sądowego w zakresie techniki pojazdów samochodowych J. Z. wraz z opinią uzupełniająca.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia wynikała z łączącej strony umowy w zakresie ubezpieczenia dobrowolnego autocasco potwierdzonego polisą nr (...), a także stanowiących część integralną umowy Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych ustalonych uchwałą zarządu (...) S.A. z/s w W. z dnia 31.01.2012 r. (dalej także: OWU).

Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady. Bezsporne między stronami było, że w pojeździe powoda wystąpiła szkoda całkowita. Spór dotyczył natomiast rozmiarów poniesionej szkody i wysokości należnego powodowi z tego tytułu odszkodowania. Podkreślić należy, że powód wywodził roszczenie z łączącej strony umowy ubezpieczenia autocasco, co ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu nie miały znaczenia zarzuty powoda, który kwestionował postanowienia OWU dotyczące zasad obliczania wartości należnego odszkodowania z § 19 ust. 3 OWU, podnosząc że mogą one stanowić klauzule niedozwolone. Tak jak wskazała strona pozwana w odpowiedzi na pozew, wskazywane klauzule stosowane były przez inny podmiot, nie zaś przez stronę pozwaną. Dotyczyły one ustalania kosztów naprawy przy wystąpieniu szkody częściowej, która w sprawie nie miała miejsca.

Zgodnie z przepisem art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela – zgodnie z § 2 pkt 1 - polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Odszkodowanie, o jakim mowa w art. 805 k.c., nie jest tożsame z unormowaniem określonym w art. 361-363 k.c. W art. 805 k.c. mowa jest o „określonym odszkodowaniu”, czyli ustalonym wedle reguł ustalonych (określonych) w umowie ubezpieczenia i ogólnych warunkach ubezpieczenia.

Odszkodowanie należne z polisy AC powinno być ustalone z uwzględnieniem wybranego przez ubezpieczającego wariantu ubezpieczenia – w analizowanej sytuacji był to wariant serwisowy, z katalogiem wyceny pojazdu E..

Z uwzględnieniem tych parametrów wysokość należnego odszkodowania została ustalona na podstawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Biegły ustalił, że wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 4700 zł brutto, a wartość pozostałości po szkodzie 1100 zł brutto. Zatem należne powodowi odszkodowanie powinno wynosić 3600 zł. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła już kwotę 2700 zł, wobec czego na rzecz powoda należało zasądzić dalszą kwotę 900 zł. Żądanie wypłaty odszkodowania z tytułu różnicy pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą i po szkodzie, ponad kwotę 900 zł podlegało oddaleniu.

Opinię biegłego sąd uznał za rzetelną, a wnioski opinii należy uzasadnione i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Co prawda, obie strony zgłosiły zarzuty do opinii, jednak w ocenie Sądu biegły w sposób należyty i wyczerpujący ustosunkował się do podniesionych zarzutów w opinii uzupełniającej. Zarzuty strony pozwanej dotyczyły sposobu sporządzenia przez biegłego wyceny wartości pojazdu w stanie uszkodzonym, w której biegły zastosował w ocenie (...) S.A. algorytm nieznanego źródła, nie wskazując literatury źródłowej. (...) S.A. zarzucił, że zastosowane przez biegłego współczynniki uszkodzenia pojazdu i zbywalności pojazdu są zaniżone w odniesieniu do powszechnie stosowanych katalogów eksperckich i zaniżają wartość pojazdu w stanie uszkodzonym (k. 142). Biegły w opinii uzupełniającej wskazał, że wycena wartości pozostałości z pojazdu powoda została dokonana na podstawie wytycznych postępowania i szczegółowych metod obliczeń zawartych w Instrukcji określenia wartości pojazdów nr (...) z dnia 9 grudnia 2004 r. Biegły podkreślił, że proponowane wytyczne postępowania i szczegółowe metody wyliczeń zawarte w Instrukcji nie umniejszają decydującej roli rzeczoznawcy w procesie określania wartości.

Z kolei powód w pierwszej kolejności zawniósł o wyliczenie wartości pojazdu i szkody całkowitej w systemie InfoEksert. Wskazał, że program E. po szkodach AC (...) służy do wyliczenia kosztorysu naprawy i to jako drugi po programie A., zaś (...) posługuje się InfoExpertem. Kolejne zarzuty powoda dotyczyły kwalifikacji biegłego i jego współpracy jako prezesem SW (...) w Ś. z (...). Biegły skutecznie odparł zarzuty powoda co do swoich kwalifikacji jako uprawniony rzeczoznawca samochodowy w myśl art. 79a ustawy Prawo o ruchu drogowym, a także co do dopuszczalności posłużenia się przez biegłego licencją E.. Jednocześnie biegły wyjaśnił, że nieuprawniony był wniosek powoda, aby wyliczenie wartości pojazdu nastąpiło w systemie I.. Celem umowy ubezpieczenia auto-casco jest wypłata świadczenia określonego w umowie. Strony zaś ustaliły w umowie ubezpieczenia system wyliczenia wartości pojazdu E. i taki system zastosował prawidłowo biegły dla wyceny wartości pojazdu przed szkodą. Sąd w całości podziela prawidłowość metody zastosowanej przez biegłego w szczególności posłużenie się katalogiem E., skoro taki sposób wyceny pojazdu zgodny był z treścią umowy ubezpieczenia auto-casco łączącej strony. Powód w piśmie procesowym z dnia 26.04.2017 r. (k. 176-178), ustosunkowując się do uzupełniającej opinii biegłego, wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego. Wniosek ten, jako niezasadny, podlegał oddaleniu. Powód podniósł tożsame zarzuty z wcześniej podniesionymi, mimo wyczerpującego ustosunkowania się do tych zarzutów przez biegłego sądowego. Strona procesu żądająca dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego jest zobowiązana do wykazania wad opinii sporządzonej wcześniej, szczególnie braku logiki, sprzeczności z materiałem dowodowym bądź pominięciem zgromadzonego materiału lub jego części, niedostatku wiedzy czy kompetencji biegłego. W ocenie Sądu powód nie wykazał wady opinii, a jedynie przedstawił polemikę ze stanowczymi twierdzeniami biegłego.

Żądanie zasądzenia na rzecz powoda kwoty 430,50 zł stanowiącego koszt wykonania prywatnej ekspertyzy Sąd uznał za niezasadne w całości i oddalił powództwo w tej części. Sąd podzielił zarzuty zgłoszone przez stronę pozwaną. Po pierwsze, poniesienie tego kosztu w ocenie Sądu nie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. W prywatnej ekspertyzie oszacowanie szkody w pojeździe nie nastąpiło bowiem w sposób ustalony w umowie ubezpieczenia AC. Strony ustaliły katalog E. do wyceny pojazdu, natomiast prywatna wycena została sporządzona w katalogu I.. Dlatego zlecenie sporządzenia takiej wyceny nie mogło zostać uznane za zmierzające do weryfikacji tego, czy strona pozwana prawidłowo i zgodnie z umową AC oszacowała wartość pojazdu i wysokość należnego odszkodowania. Po drugie, jako zlecający wyceny wskazana jest spółka (...) i na ten podmiot została wystawiona faktura VAT. Powód, mimo zgłoszenia zarzutów przez stronę pozwaną nie udowodnił, że ze spółką (...) łączyła go umowa na podstawie której to on był obowiązany do ostatecznego poniesienia kosztów ekspertyzy. Miało to jednak poboczne znaczenie, wobec uznania braku celowości poniesienia kosztów prywatnej ekspertyzy.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i art. 817 § 1 k.c. Stosownie do art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Umowa ubezpieczenia lub ogólne warunki ubezpieczenia mogą zawierać postanowienia korzystniejsze dla uprawnionego niż określone w paragrafach poprzedzających (§ 3 art. 817 k.c.). Postanowienia OWU nie przewidywały w tym zakresie korzystniejszych ustaleń (§ 75 OWU), więc zastosowanie miała ogólna kodeksowa zasada. Strona pozwana słusznie wskazała, że skoro szkoda została zgłoszona w dniu 30 maja 2014 r., to 30-dniowy termin na likwidację szkody, upływał w dniu 29 czerwca 2014 r., zatem odsetki należne są od dnia następnego. W zakresie w jakim powód żądał odsetek ustawowych od wcześniejszej daty, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 kpc stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w 37%, a strona pozwana wygrała w 63%. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 1844,08 zł: opłata od pozwu - 122 zł, koszty zastępstwa procesowego – 600 zł (§ 6 pkt 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego - 1105,08 zł. Z tej kwoty strona pozwana powinna zwrócić powodowi 37%, tj. kwotę 682,30 zł. Strona pozwana poniosła natomiast koszty w łącznej wysokości 745,12 zł: koszty zastępstwa procesowego – 600 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczki na wynagrodzenie biegłego - 128,12 zł. Z tej kwoty powód powinien zwrócić stronie pozwanej 63%, tj. kwotę 469,42 zł. Po dokonaniu potrącenia wskazanych kwot należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 212,88 zł.